

Kde je HOLUBICE?

„A tak Noe vypustil holubici potřetí. Vybral si právě ji, protože dobře věděl, že holubice vyletí výš než havran. Mávala křídly a stoupala vzhůru, až se mu úplně ztratila z očí. Noe si pomyslel: jestli se nevrátí, bude to znamenat, že voda ustoupila a holubice našla místo k novému životu. A pro mne, moje blízké a všechny živočichy na arše to přinese naději, že takové místo se brzy objeví pro všechny. Pak sklonil hlavu k lodní palubě a musel si přiznat, že je mu i docela líto, že už toho bílého ptáčka možná nikdy neuvidí.“

„Dědo, ty umíš tak hezky vyprávět. Já tě tak ráda poslouchám,“ pochválila dědu Kristýnka, poposedla na židli a přitulila se k němu.

„Dědo, a co se stalo s holubicí potom?“ zeptal se Franta. Byl o něco starší a chtěl vědět, jak to dopadlo.

„Ty jsi ale rozumbrada!“ cvrnkl děda Frantu do ucha, až to štíplo.

„Co vůbec, Frantíku, myslíš otázkou ‚Jak to dopadlo potom?‘ Myslíš na novém místě? Kde a kdy přesně to bylo a tak? Hm, tak nad tím jsem nikdy nepřemýšlel.“ Děda si pohladil vousy a zamyslela se i Kristýnka.

Franta pokračoval v úvahách: „Myslím, že si ta holubice létala, kudy chtěla, a zapomněla, že se má vrátit. To se mi taky stává, hraju si venku a zapomenou se vrátit. Máma se pak zlobí, že nejsem včas doma.“

„Ale po té dlouhé potopě prý byla země úplně prázdná. Nikde nic, jen samé bláto a louže. A občas asi taky hromada kostí,“ je přesvědčená Kristýnka. „Třeba už ta holubička někde našla vyrostlý keř a tam se na noc schovala. Jako do bunkru, jaký máme na zahradě. Ale kam odletěla pak, to tedy vážně nevím.“

„Já myslím,“ přidal se děda, „že mohla klidně letět i kolem nás.“

Де ГОЛУБКА?

«І ось випустив Ной голубку втретє. Обрав її, бо добре знав, що голубка полетить вище за ворона. Вона махала крилами й піднімалася вгору аж поки зовсім не зникла з його очей. Якщо не повернеться, то це буде означати, що земля вже висохла і вона знайшла місце для нового життя. А для нього, його близьких і всіх тварин на ковчезі це означитиме, що таке місце скоро з'явиться і для них. Він схилив голову до палуби корабля і мусив визнати, що йому навіть дуже шкода, що, можливо, більше ніколи не побачить цю білу птаху».

«Дідусю, ти вмієш так гарно розповідати. Я так люблю тебе слухати», – похвалила дідуся Христинка, підсунула стілець й притулилася до нього.

«Діду, так а що сталося з тою голубкою потім?» – запитав Франта. Він був трохи старшим і більше любив щось робити ніж просто слухати.

«Який ти кмітливий!» – смикнув дід Франту за вухо.

«Коли потім? На тому новому місці? Питаєш, де вона оселилась? Яке цікаве питання! Ніколи про це не думав». Поринувши в задуму, дідусь погладжував свою бороду, задумалась навіть Христинка, а Франта промовив.

«Мені здається, що вона просто собі літала куди хотілося і забула, що мала повернутися. Зі мною іноді таке трапляється і мама потім трохи нервує, що не повернувся додому вчасно».

«Після повені земля б мала повністю спорожніти. Ніде нічого, можливо, лише болото та калюжі. Й ще де-не-де купки кісток», – уявляла Христинка. «Можливо, вона знайшла десь якийсь куц і там сховалася першої ночі. Ніби в бункер, подібний до того, який у нас в саду. Але куди полетіла потім – невідомо».

«Я думаю, – додав дідусь, – вона могла пролетіти й повз нас».

Kde myslíš, že se dá ještě objevit holubice?

Як ви думаєте, де ще можна знайти голубку?